

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΣΤΟ ΛΑΟ

● Συνέχεια από τη σελίδα 7

έπέκταση της Ιατρικής περίθαλψης σ' όλους τους Έλληνες καθώς και στην επιθυμία βελτίωσης της. Μόνο μία κοινωνικοποιημένη ύγεια είναι δυνατό να επιτελέσει την αποστολή της και στον τομέα της προληπτικής υγιεινής. Ένα σύστημα που διοικείται από γιατρούς, τό νοσοκομειακό προσωπικό και τους αρμόδιους κοινωνικούς φορείς, είναι η εγγύηση της εκπλήρωσης της αποστολής του Ιατρικού επαγγέλματος. Για να τεθεί τέρμα στο απαράδεκτο καθεστώς έκμεταλλευσης της αρωστικής. Για να τεθεί τέρμα στο απαράδεκτο καθεστώς έκμεταλλευσης του νέου γιατρού, για να τεθεί τέρμα στο άγχος και την αγωνία του ηλικιωμένου, του αγρότη, του εργάτη, του μισθωτού, του μικροεπαγγελματία.

Γνωρίζουμε ότι ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της κοινωνίας μας είναι μία μακροχρόνια προσπάθεια. Το βασικότερο κι αποτελεσματικότερο μέσο για την ριζική αλλαγή του συστήματος και τη διατήρηση του σοσιαλισμού είναι η παιδεία. Κι αυτό τό έχει καταλάβει και χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα η καπιταλιστική κοινωνία. Μέ τό να άσκει πλήρη έλεγχο στη γνώση, έχει κατορθώσει να μάς παρέχει επαγγελματική εκπαίδευση κι όχι παιδεία. Τό εκπαιδευτικό σύστημα από τό νηπιαγωγείο μέχρι τό πανεπιστήμιο, προγραμματίζεται για να φτιάχνει ύποτελεις πολίτες, να παράγει ειδικευμένους τεχνοκράτες, που χρησιμοποιούνται για την αύξηση του κέρδους των μονοπωλιακών επιχειρήσεων και την στήριξη και διατήρηση του συστήματος. Στη χώρα μας άκόμη κι η επαγγελματική εκπαίδευση είναι χαμηλής στάθμης, γιατί τά διεθνή μονοπώλια έχουν επιλέξει ένα περιφερειακό ρόλο για την οικονομία μας. Στη σοσιαλιστική κοινωνία που δραματίζεται τό ΠΑΣΟΚ, η παιδεία θά τεθεί στην ύπηρεσία του ανθρώπου, στο πλάτημα του πνεύματος και της ανθρωπιάς. Θά αποβλέπει στη δημιουργία ελεύθερα σκεπτόμενων ατόμων και όχι στην παραγωγή υπηρετών του συστήματος. Κι αυτό θά επιτευχθή μόνο μέ μία κοινωνικοποιημένη παιδεία, που εξασφαλίζει την πλατεϊά συμμετοχή όλων των λαϊκών στρωμάτων και έτσι έμποδίζεται η δημιουργία μιάς τάξης διανοουμένων, ξεκομμένης από την έλληνική λαϊκή παράδοση. Μέ την συμμετοχή των σπουδαστών και της κοινωνίας στον προγραμματισμό, και τη διοίκηση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Μέ τη δημιουργία λαϊκού πανεπιστημίου, που θά επιτρέπει τό ανέβασμα της γνώσης και της ανθρωπιάς σ' όλα τά άτομα και σ' όλες τις ηλικίες. Πρέπει να κοινωνικοποιηθεί τό χρηματοδοτικό σύστημα. Οι τράπεζες και οι πιστωτικοί οργανισμοί άποτελούν τό κύριο στήριγμα του καπιταλιστικού συστήματος. Οι τράπεζες και τά πιστωτικά ιδρύματα είναι καθαρά κερδοσκοπικοί οργανισμοί. Τό κίνητρο για την χρηματοδοτική τους λειτουργία είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους. Από αυτά φαίνεται καθαρά, ότι τά συμφέροντά τους ταυτίζονται μέ τά συμφέροντα του μονοπωλιακού κεφαλαίου και γι αυτό υπάρχει πλήρης αλληλοϋποστήριξη. Τό μεγαλύτερο μέρος των επενδύσεων στην Ελλάδα χρηματοδοτείται ουσιαστικά μέσω των Τραπεζών. Οι τράπεζες είναι ό φορέας που διοχετεύει τά διαθέσιμα κεφάλαια (καταθέσεις, λαϊκή άποταμίευση) σέ επενδύσεις. Έτσι έχουμε

τό φαινόμενο οι μεγάλες επιχειρήσεις να μπορούν να άπευθυνθούν στην κεφαλαιο-αγορά και να επιτύχουν δάνεια μέ εύνοϊκούς όρους ενώ οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις είτε δέν μπορούν ν' άπευθυνθούν στην αγορά κεφαλαίων είτε βρίσκουν δάνεια μέ δυσβάστακτους όρους. Τό άποτέλεσμα είναι ότι η δημόσια χρηματοδότηση, δηλαδή η λαϊκή άποταμίευση και τά έσοδα από τη φορολογία του εργαζομένου λαού να οδηγεί στην έπαύξηση των μονοπωλιακών κερδών.

Και του συστήματος χρηματοδοτήσεως

Γι' αυτό τό ΠΑΣΟΚ προτείνει την κοινωνικοποίηση του χρηματοδοτικού συστήματος στο σύνολό του ώστε να επιτευχθή έλεγχος των πιστώσεων και να εξασφαλισθεί η άποτελεσματική χρησιμοποίησή τους: ώστε η λαϊκή άποταμίευση να βοηθήσει τους μικροεπαγγελματίες, μικροεπιτέχνες και αγρότες, ώστε η παραγωγή να προσανατολισθεί προς τους τομείς που εξυπηρετούν καλύτερα τό κοινωνικό σύνολο, ώστε η χρηματοδότηση να βοηθήσει τη συνεργασία και τον άρμονικό άνταγωνισμό των κοινωνικοποιημένων επιχειρήσεων μέσα στα πλαίσια των στόχων και των μέσων του άποκεντρωμένου κοινωνικού προγραμματισμού.

7

Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Τό ΠΑΣΟΚ προσβεί την αυτοδισχείριση των μέσων παραγωγής από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Συμμετοχή των εργαζομένων μόνο στη διοίκηση των επιχειρήσεων δέν αλλάζει ουσιαστικά τη σημερινή μορφή τόσο της επιχείρησης όσο και του συστήματος γενικότερα. Κι αυτό έξηγει γιατί η συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκηση έχει γίνει δεκτή σέ μερικές πρωτοποριακές επιχειρήσεις, σέ καπιταλιστικές χώρες. Η αυτοδισχείριση από τους εργαζόμενους εγγυάται την κατάργηση της σχέσης εργοδότη — εργάτη, την κατάργηση της άμοιβής του εργάτη μέ μισθό ή ήμερομίσθιο και τη συμμετοχή του τόσο στα καθαρά έσοδα της επιχείρησης όσο και στη διαμόρφωση της στρατηγικής της. Κι αυτό συμβάλει άποφασιστικά στην πολιτικοποίηση και ένεργή συμμετοχή του εργαζόμενου σ' όλες τις άποφάσεις που τον άφορούν. Και είναι αυτή άκριβώς η ένεργή συμμετοχή του, η γνώση ότι εργάζεται τόσο για τον έαυτό του όσο και για τό κοινωνικό σύνολο που θά τον βοηθήσει στην ανάπτυξη σχέσεων συντροφικότητας καθώς και άμεσου ένδιαφέροντος για την άπόδοσή του — που είναι άποτελεσματικό κίνητρο για την αύξηση της παραγωγής. Βασικότερα η αυτοδισχείριση είναι πολέμια της άλλοτρίωσης που έχει άρνητικές επιπτώσεις σ' όλες τις εκδηλώσεις της κοινωνικής και της ιδιωτικής ζωής του εργαζόμενου.

Ταυτόχρονα όμως για να άποφευχθεί ό κίνδυνος, οι εργαζόμενοι που αυτοδισχειρίζονται την επιχείρηση να συμπεριφερθούν σαν «συλλογικοί καπιταλιστές» — που μπορεί να δηγήσει τόσο στην άνεργια όσο και στη ρύπανση του περιβάλλοντος κλπ. — είναι άπαραίτητη η συμμετοχή του κοινωνικού φορέα στη διαχείριση της επιχείρησης. Ο τύπος του κοινωνικού φορέα, όπως είπαμε πιο πάνω, θά εξαρτηθεί άπ' τό μέγεθος και τη σημασία της επιχείρησης.